

“Не помрачавай ума си с различни ереси, парарелигии и масонство. Всичко това е в “кошницата на суетата.”

Майка Гавриила

Шокираща беше преди години появата на **“Тайните протоколи на Сионските мъдрци**”. И ако тя беше окачествена от някои като апокрифна, то напоследък серия публикации върху масонството на страниците на националния ежедневник “Монитор” официално направи достояние на обществеността и по-големи разкрития. Вече излезе от печат и книга на техния автор Волен Сидеров, озаглавена **“Бум ерангът на злото**” (статията е публикувана - март.2008).

Междувременно, в края на януари глобалистите отново се събраха, този път в още кървящия Ню Йорк, за да обсъдят близкото бъдеще на Новия световен ред. И отново антиглобалистите демонстрираха и бяха бити и арестувани.

Трябва да държим сметка за ефекта сред православните християни. Защото точно

тук се откриват някои особени духовни проблеми.

Тепърва ще става по-ясно какви страхове сме развили в себе си, от какви несвойствени неща сме започнали да се притесняваме. И може би ще се окаже, че, ужасени от откровението, че “ни управлява” заговор от сатанисти и други подобни, сърцата ни са забравили радостния зов на древните християни: “да, дойди, Господи Исусе” (Откр. 22:20).

Светът се глобализира с непредвидими темпове От това неизбежно се глобализира и мисленето на хората.

Нашата естествена среда, в която ни е поставил Бог да живеем и да вършим делата за спасението си, отдавна вече е надхвърлила човешката мярка. Благодарение на реалните и виртуални комуникации, с които разполагаме и от които зависим, на бързия транспорт и невиданото набъбване на информацията, представата ни за разстояния необратимо се е изменила. Пространствата, които действително обитаваме, отдавна вече не се покриват с пространствата, които сме в състояние физически да достигнем. Можем в реално време да присъстваме на събития, случващи се на другия край на земното кълбо и в много случаи активно да участваме в тях.

В това има нещо твърде позитивно, доколкото глобалното мислене се противопоставя на дребнавостта и тесногърдието. Пред очите ни растат поколения, които са успели да преодолеят с лекота предразсъдъци и мисловна обремененост, трупани с векове. Заслугата е на тяхната качествено нова, “вселенска” нагласа да възприемат и преценяват света. Защото неговите многообразни прояви в звук и образ мигновено стават известни на милиони.

Сателитната телевизия, Интернет и пресата, разбира се, дават много по-големи възможности от събирането на суха информация. Днес те са и мигновен координатор на всяко масово начинание от модата и потреблението до политиката.

Има и още нещо общуването. Неговите изключителни възможности са наистина новост от последните години. Ако телефонните разговори например са скъпи, то изпращането на “ес-ем-ес” съобщение струва стотинки и отнема минути, независимо към коя част на света е отправено.

Технологиите могат да влияят на общуването и в духовната сфера. Вече е стара новината, че Ватиканът е инсталрал факс за централизирани изповеди. Каещи се римокатолици от цял свят и по всяко време пращали писмено изложение на проблемите си право до извора и също оттам получавали разрешение...

Естествено, явлението има и своята негативна страна. Масовата идеологическа манипулация никога не е разполагала с по-мощни средства. И не пропуска да се възползва от тях. Резултатът е унифициране и обезличаване на земното население и като мислене, и като външен вид.

Другият трудно предвидим ефект е склонността към враждебност (или към пълна апатия) сред “противостоящите”. Болезнената реакция на имащите ум да разберат и воля да се съпротивляват, също е симптом на времето. Те често пъти се поддават на пълен nihilизъм по отношение на настоящето и на болнава мечтателност по отношение на “доброто старо време”. Страдат от своеобразна мания за преследване не от конкретен враг, а “от времената”. Изобщо, положението им не е по-завидно от това на “покорните”, изпълняващи без много мисъл тънко прокарваните доктрини на глобализацията. Еднакво вредно е да си жертва от конвейера на суетата и да си аутсайдер.

Наблюденията дотук се проектират неизбежно и в духовния живот на християните. Най-обобщено може да се каже, че онези от тях, които се поддават на първото изкушение, са изправени пред риска да отстъпят от Христа. Безкритичното послушание към духа на времето не води до нищо друго.

Онези, които са обсебени от nihilизъм, рискуват да превърнат християнството в духовно гето на света и сами да се поселят там. Грях е да допуснем подобно извращаване на апостолския смисъл на Христовото учение: да благовести спасението на всички човеци, да засвидетелства пред тях на дело пасхалното “радвайте се, възкресе Христос”.

Въпросите са: в условията на тотално обезличаване кой всъщност е врагът и при наличието на толкова възможности какво точно да се прави.

Дали ще се заемем с отговорите или не, първо трябва да обърнем внимание на нещо много съществено.

□□□□ Християнското мислене също се глобализира

като резултат от общия процес на глобализация. Опасността при този процес се състои в подмяната на вселенското съзнание на Църквата с едно глобално съзнание за враждебност на “другите” към “нас”. Двете може би си приличат, може да имат и допирни точки, но по своята същност са коренно различни. Затова трябва да умеем и да свикнем постоянно да ги разграничаваме.

За съжаление, мнозина православни християни, в цялата си искрена ревност по Бога, са склонни неволно да извършват такава подмяна.

Днес ние подценяваме смисъла и силата на църковното присъствие в света.

А този смисъл ни е даден от Христос: “И тъй, идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа, и като ги учите да спазват всичко, що съм ви заповядал, и ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света” (Мат.28:19-20). Това правели и апостолите. Проповядвали Христа Разпнатия и Възкръсналия от мъртвите, истинския Месия, дошъл да ни изкупи от проклятието на греха и да ни яви благодатта на богообщението.

Каква друга мисия могат да имат християните, какво друго могат да благовестят на света в прослава Божия и за живот вечен?

Но ето, че днес, провокирани от глобализирането на света, все повече християни започват неусетно да преиначават това свято призвание. На тях ето как приблизително им звучи то: “Идете, научете всички народи да се кръстят в името на Отца и Сина и Светаго Духа, за да познаят враговете си и да се разграничат от тях; учете ги да разпознават тайния заговор срещу тях, т.е. срещу християнството, та да не би без да искат да се прелъстят. Проповядвайте им колко е страшно да станеш жертва на юдео-масонската секретна програма. Защото светът вече свършва и заради масовите беззакония Аз вече може и да не съм с вас.”

Такова нещо Христос никога не е казвал, обаче на някои им звучи правдоподобно. Този начин на глобално християнско мислене, провокирано под влияние на външната глобализация, е изключително вреден по следните причини.

Първо, “заговор” на злото срещу доброто има още преди създаването на видимия свят, когато ангелът на светлината се обявил за богоравен и се сгромолясал в бездните на мрака. Словото свидетелства за това предмирско събитие: “Видях сатаната, как падна от небето като светкавица” (Лука 10:18). Нима не е било заговор на демоните прелъстяването на Ева и Адам?

Заговорът продължава през цялата земна история

Демоните от дълбока древност са намирали свои “съмишленици” окаяни и злочастни хора, вършители на делата на мрака.

Така е било и по времето на Христа и апостолите. Ето какво казва св. апостол Павел: “Тайната на беззаконието вече действа, само че няма да бъде извършена, докато не се отдръпне оня, който я задържа сега, тогава и ще се открие беззаконникът...” (2Сол. 2:7-8).

Каквато и да е тази тайна, тя е същата и днес, както е била същата и преди апостолските времена. Но Църквата не изтъква познанието за нея като основно за вярата. Иначе Христос още в началото щеше да ни я разкрие докрай. Апостолът обаче ни предупреждава: “Да се не поколебаете тъй скоро в мислите си, нито да дохождате в ужас било чрез дух, било чрез слово, или чрез послание...защото оня ден не ще настъпи, докле първом не дойде отстъплението и се не открие човекът на греха, синът на погибелта” (2Сол. 2:2-3).

Това, че проявите и “стилът” на беззаконието са се променяли, не означава, че се е изменила същността му. Нещо повече,

беззаконието винаги е било глобално,

защото винаги е целяло да оскърби Бога, като повреди Неговото най-ценно творение човека. Днес то просто се явява в особено глобална външност... и именно това може да ни прелъсти, като отклони духовните ни усилия в “гонитба на вещици”, а не в свидетелство за Божията любов в света. Казано е още, че ще има такива, “които загиват, задето не са приели любовта на истината за свое спасение” (2Сол. 2:10).

Второ, подмяната на вселенското съзнание на Църквата като благовестие и спасение на всички човеци с глобалното мислене за нейните проблеми и врагове, може да доведе до пълното изтласкване на християнството в периферията на света и в гетото на идеологиите. Вместо да изпълва и преобразява духовно вселената, то започва болезнено да ѝ се противопоставя. Нито Христос, нито апостолите, нито църковните отци са целели такова нещо. Грях е ние да го допуснем. Но правим точно това с опитите си глобално да решаваме църковната съдба, и то по един истерично-боязлив начин. Ако Христос беше гледал глобално на Своята мисия в света, никога нямаше да седне на една маса с митарите и грешниците, защото от самото начало щеше да се е разграничил по святост и достойнство от тях. А сред тълпите, които Го следвали, щеше да привлече най-проблемните хора, които щеше да превърне в малка, настръхнала срещу света секта. И дори да се беше разпнал само за тях християнство днес изобщо нямаше да съществува.

Изповядвайки “една свята, съборна (от гр. вселенска) и апостолска Църква”, ние всъщност изповядваме осъщественото спасително дело на Иисус Христос в света. Божият промисъл подготвил Неговото идване сред юдеите, но не само за тях, а за

цялото човечество. И колкото по-грешен е човекът, толкова по-голяма е радостта от спасението понятията за праведност и греховност на стария свят, в Христа коренно се променят!

В Христовото учение няма глобално мислене

Християнството не познава понятия като “човешка маса” или “световни процеси”, нито някога е проповядвало термини като “масов грях” или “тотална благодат”. Бог посещава и приема всеки човек като личност. Затова именно изпраща веднъж и завинаги Своя Единороден Син, а не Свои синове в историята (както понякога се изживявали юдеите). Той спасява цялата вселена, но не глобално, а лично. Спасява цялото човечество, но не типологически, като го “наръсва” масово с някакъв специален спасителен препарат, а като се явява тайнствено на всеки човек Лице в лице. И в земния Си живот Христос никога не вършил масови чудеса, но Божията сила винаги се проявявала лично и в съгласие с волята на човека. (Дори при умножаването на хлябовете и рибата в пустинята, храната била раздадена на всеки лично!) Юдеите, които гледали “глобално”, искали да видят “глобални” личби, за да повярват. Спасителят ги отпратил. (вж. Мат. 16:4)

В глобалното мислене първата работа е да се типологизират нещата и да се назоват с общи групови имена. Вселенската Църква става “масово християнство”, благодатта става “християнска култура”, светостта става “християнски морал”. Така се формира неусетно една различна християнска духовност, при която личното и личността започват да отстъпват на по-абстрактни категории, които подсъзнателно започват да се отчитат като фактори на спасението. Неизбежно се стига до сблъсък с унифицираните по подобен начин идеи и похвати на външния свят. Затова още по-интересно е да се наблюдава как се глобализира отношението на някои християни към греха.

По подобна схема грехът също бива фино изместен от личността към масата от индивиди. И понеже се знае, че “глобалната” Църква не може да бъде грешна, оттук много лесно отговорността за греха се прехвърля върху “онези отвън”. Да не говорим, че настъпва и немалко успокоение, като вместо да си мислиш за собствените грехове, насочваш вниманието си върху “света, който лежи в грях” тук вече имаш и евангелско “оправдание”!

Достатъчно е да се събере известно количество “секретна информация” за масони и заговори, и ето го новият християнски манталитет на глобалното мислене.

При него няма никакво външно отклонение от православието. Напротив наблюдава се формално втвърдяване на ортодоксалното съзнание и поведение. Но формално.

Не подценяваме в никакъв случай сведенията за глобални катаклизми, които достигат до нас все по-легално.

Този род разкрития и разсекретени познания биха могли да бъдат от полза, ако с тяхна помощ не-християните, като се информират за лъжата и суетата в света и за собствените си заблуди, познаят истината и свободата, и радостта в Христа, и се приобщат към Църквата.

Вместо това, те може да ни видят как треперим в глобален ужас и да се отвратят още повече от всичко. И ще им се стори крайно съмнително, като ни видят такива “специалисти” по заговорите и сатанизма, сами отдавна охладнели за любовта. Няма по-ефикасен начин да се обезсоли солта на християнството! (вж. Мат. 5:13)

Такъв е ефектът от глобалната преценка на християните за себе си и за света, която идва да подмени незаконно вселенската същност и съзнание на Църквата.

Тъжно е, че толкова ревностни и вярващи хора напоследък отъждествиха Православието със строго секретни познания за световния масонски заговор и прочее “откровения”. Защото, дори да приемем, че те са изцяло достоверни, какво от това? Нима злото отскоро е в света? Или Христос още не ни е открил напълно какво е делото на спасението ни? Или някой може да ни раздели с Христа?

Време е да проумеем, че злото винаги е било едно и също. Единственото, което го отличава днес от предишните му прояви, е глобалният му вид. Ала сатанизмът на един загадъчен елит, който глобално управлява света, не се различава от сатанизма на всяка селска врачка или баячка, служеща с нечистите си дела на демоните. В православна перспектива, целият този еврео-масонски заговор в най-глобални измерения, предполагаем или доказан, може да се сравни с охладняването на любовта у един-единствен християнин.

Наблюдават се някои “новости” в съвременната тактика на дявола. Без дори да ни лъже във фактите, по най-достоверен начин той се опитва да отклони вниманието ни към външни и глобални неща, за да продължи да действа безпрепятствено в сърцата ни. Оттам той управлява света.

Там, в сърцето на човека, е най-голямата битка. Значи там са и истинските победи. Дяволът търпи най-голямо поражение в човешкото сърце, когато срещне в него Бога. Това никога не може да стане глобално.

Източник:

Глобализмът в мисленето като духовен проблем

Публикувано от: Ангел Величков

Понеделник, 22 Февруари 2010г. 20:47ч.

